

Pomhaj Bóh

Časopis ewangelskich Serbow

Budyšin, nowember 1992
11. čisto · lětnik 42

„Bože słowo za nas“

Rěč je Boži dar

Japoštoł Pawoł pisa na Efeziskich (4,29): Žana nješkodna rěč njesmě z wašeho erta wuńć, ale po móžnosći někajka dobra, zo by žohnowanje byla poslušarjam.

Jezus rjekny pismawučeny a farizejskim, kotřiž so na wučomnikow hóršachu, zo chłěb z njemytymaj rukomaj jědžachu: Štož do erta dže, čłowjeka nječisteho nječini, ale štož z erta dže, to čłowjeka nječisteho čini. Štož z erta dže, dže z wutroby. Z wutroby pak džeja zle mysle morjenja, mandželstwoamanja, kurwarstwa, padustwa, falšneho swědčenja, bohahanjenja (Mat. 15,11) W Jakubowym lišće rěka (3,5): Jazyk je mały staw a wšak so wulkich wěcow chwali. Jazyk žadyn čłowjek skludźić njemůže. Z nim chwalimy Boha Wótca

Za našu dźeć

Wšitcy chodźice do šule. Hdys a hdys pisaće tam tež šulske nastawki. Druhdy so to derje radži, druhdy hubjeńšo. Kak je so to serbskemu dźešću před sto lěta- mi radžilo, to móžeće tu čitać:

W šuli

Šulska stwa wobsteji z wulkeje tafle, ławkow, z tintowych škleńčkow, z kiješka a wučerja. Najwjace wěcow w našej šuli su jara stare, jenož kiješk je nowy. Štož hišće pozdžišo hač wučer do šule přińdže, je najwjětši lěnjoch a dóstanje wot njeho chłostanje. Na wulkej karće su rěki a města namolowane, kiž dyrbymy z hlowy wuknyć. Wučer je z kijom dźěru do slubjeného kraja wudrěł. Z globusom čini wón začimice slónčka. W spěwanskej hodzinje husluje wón

Pokutny dzeń?

Sprawnje chcu wuznać: Z pokutnym dnjom njewěm sej praweje rady. Snadž zaleži to na tym, zo njeje słowo a wuznam pokućić džensa moderny. Dzeń a mjenje rěči so wo hrěchach a zhrěšenjach, za kotrež dyrbiš pokućić. Hrěch je so po wšem zdaču z našeho swěta zminył. Je wón to woprawdže? Bóh tón Knjez je Mojzasej dał swoje Bože džesać kaznje, ale nic jenož jemu, ale

a z nim pokliwamy ludźi. Z jednoho erta wuchadža chwalenje a pokleće. Rěč je Boži dar. Běda nam, hdyž jón znjewužiwamy. Žohnowany kóždy, kiž z Bóžim darom wěru do čłowjeskich wutrobow syje. Na kóncu cyrkwinskeho lěta spominamy při rjenje wupyšenych rowach na svojich lubych zemrětych. Tak někotre rjane słowo a dobru mysl su do našeje wutroby zaščěpili. Za to smy jim dżakowni. A nam je žel, zo smy tak wšelku skladnosć skomdžili za dobru, pobožnu rěč.

Štō wě mój kónc?

Wón snadž je blisko.

Tuž wužiwajmy nam hišće zbytny čas za hódne, dobre słowo a hladajmy so wšěch nječistych, zlych rěčow. Ja so nětkole nochcu zaběrać ze škodami, kotrež móže naš jazyk načinić, ale chcu wjele bóle z mudrymi myslemi starych Serbow namoŕjeć a wabić, zo bychy naše pobožne a čiste rěče žohnowanje byle za našu wokolinu. Abo sy ty nazhonil, zo běchu twoje dobre słowa podarmo? Snano sy

z hudzencom, tež bije nam takt tak dotho, hač njeńdže. Spěwamy wot „do“ hač do „la“, někotři móža hišće wyše. Wučer dokonja najhlubje, ale njemůže horje.

W šuli wisa tež termometer. Z tutym čini so w lěće ćopło, doniž šula njewupadnje. Wučer hlada tak dolho na njón, hač je 20 stopnjow.

W swobodnej běrtlk hodžinje jěmy poť hodžiny dotho swoje pomazki.

Při turnowanju skakamy přez kozoľ; wučer skoči přeni, zo wrjesnje, potom skakamy my.

Wučer wotćehnje nas k přistojnym čłowjekam, přetož štōž njedžěla, njech njeje. Štōž krušwy kradnje, dóstanje jednu za wuši, štōž pak je wučerjej kradnje, dóstanje dvě za wuši.

Nětkle je wučer chory a njedžerži šulu. Njewěmy, hač so zaso polěpši, ale nadžijamy so najlěpše.

T.M.

cyłemu wuzwolenemu ludej. Čim bóle je so wón jich zdalował, čim bóle je so zdalował Boha. A džensa? Džensa slawja so čí, kiž so hižo njemodla (ale wočakuja, zo so ludžo k nim modla). Kelko tajkich małych přibohow smy w svojim žiwjenju hižo spóznali. Džensa slawja so čí, kiž mandželstwo łamaja, nana a mać sej nječesća, morja, kradnu atd. Čehodla da kriminalita dzeń a bóle stupa?

A ja sam(a)? Ja sam sym njewinowaty, ja njemorju, njekradnu, njepožadam svoje-

sam na tym wina, zo sy z wótrym słowom swojeho blišeho zranił. Rany na wutrobje ćežko žija. Spytaj znowa a njedwěluj na tym, zo je jeniče dobre słowo kluč do zamknjeneje wutroby. Hladaj so božedla zlych rěčow.

Słowo, hdyž je z jazyka, tebe wjace njeposka.

Dobre słowo wuhaša hněw.

Dobre słowo je dobry skutk.

Hrozne słowo přehraje – dobre słowo do budže.

Wot dobreho słowa nikomu jazyk wočornil njeje.

To su někotre tych hrónčkow, kiž je Jan Radyserb Wjela do swojeje zběrki serbskich přistowow zapisał. Njech nas wone napominaja, zo bychmy Boži dar rěče sebi wažili a jón ze žohnowanjom nałožowali. Bórže budže za mnje a tež za tebe čas nimo, zo njebudžemoj wjace rěčec móć. Štō budže naju poslednje słowo? Nadžijomnje jedne dobre.

G.W.

Handrij Zejler

Štō pomha swobodnosć?

Na swět so spušćeć hraće je, ta kóska wšelko padnje, štōž njemysliš, to najskerje a runjewon so stanje.

Kaž morjo mócnje žoťmuje, tak nawalna je žadosć; štōž jedyn horce woplače, to druhemu je radosć.

Tu wina njeje swoboda, kiž tamaju tak wjele, tu njerozum a dźiwjota to horjo ludžom sćeje.

Štō dawaš porok swobodzi, kaž byta žiwjel škódnny? Štōž z knjezom njeje na sebi, njej swobodnosće hódny!

ho bliskeho domu, žony atd., ničeho, štōž jeho je.

Wróćmy so k pokuće a k pokutnemu dnjej. Je to něšto srjedžowěkowske a ničo do našeho časa njeslušace? Němske pomjenowanje tutoho dnja móħło nam dale pomhać: Buß- und Bettag, to rěka pokućić a so modlić za mnje a za druheho, blišeho, a Bóh dał, zo so tutej słowje z našeho rěčneho składa njezhubitej, ale na wuznamje přibywaterj.

Kata Malinkowa

Rumunske wobrazki

Wo pomocnym transporće Hordžišćanskeje wosady swjatki 1992

(pokročowanje)

Typiski domčk w hórskiej wsy

W hórskiej wsy

Jědzemy 300 kilometrow dale do kraja do hórskéje wsy. Tu chcemy wjetši džěl našich darow wostajić.

Wjesny puć so pjelni, jako ludžo naše awto wuhladaja. Mužojo a žony, stari a młodži a džěci bjez kónca hladaja poľni wočakowanja na nas.

Dži a praj jim, zo njech před swojimi domami čakaja, praji lon wjesnjanej, hewak nastanje tu chaos. Ludžo posluchaja. Před kóždym domom steji wjetša abo mjeńša kopica ludži. Praja, kelko swójbni su, a po tym dóstanu mnóstwo z našeho awta přiměrjene. Kóžda swójba dóstanje znajmjeńša jedyn paket žiwidłow a jedyn z drastami. Štóž ma šěsć a wjace džěci, dóstanje dwójne mnóstwo.

„Jěmy za tutym blidom“

Awto hiba so pomału po wjesnym puću. Před nim ludžo, zwjetša bosy. Po modže tu nihtó njechodži, a drasty někotrych maja wjace džěrow hač plata. Samo swójbny nanam so woči swěća, hdyž pakety přijimuju. Za nami je droha prózdna. Štóž je hižo něšto dóstał, je doma a wupakuje.

Kiś džěci je stajnje při nas. Jedyn z nas rozdźěluje jim hraiki a slódkosće. Telko so zbožownych swěćacych woči hišće nihtó z nas widzał njeje.

Holčka, kiž bě runje mału klanku dóstała,

chodži horda mjez ludžimi a cyba kóždeho za rukaw, zo by so k njej schilit a jeje pokład wobdžiwał.

Tamna holčka chwata z tafličku Hanuta k swojim swójbny, kiž před domom čakaja: džěd a wowka, mać z čěšenkom na ruce. Kedźbliwje wubali swoju slódkosć a hišće kedźbliwšo wotlana kuski. Kóždy ma woptać.

Džiwno mi je. Nadobo so dopominam, zo Španičenjo něhdy Indianam škleńčane kulki rozdźělowachu.

Zastupju do jednoho z domow. Njeměri drje wjac hać 10 króc 4 metrow. Za chěžnymi durjemi maća chódba, nalěwo stwa, naprawo stwa – to je wšo. W lěwej stwě dwě loži, w prawej tohorunja, pod woknom blidko, w rózku hlinjane warjenske kachlički. Prašam so, hdže jědza. Žona přinjeje z chódby hečku a kulojte sudowe wěko z krótkimi nóžkami. Takle! Njewidžu warjenske sudobja a graty. Tule su: Za zawěškom pod woknjacym blidom stejitej dwaj blachowej talerjej a na nimaj dwě lžicy. Hdže chowaja drasty? We wobškodženym starym kofrje pod ložom.

Na zahrodže steji hlinjana pěk. Prašam so, kak často tule chléb pjeku. Ow, hižo doľho wjac pjekli njejsu, dokelž žane

Cyrkej, kiž sej wjesnjenjo twarja

droždže nimaja. Što pak potom jědza? Žona pokazuje na mały kotol: majsowy wusmuž.

Nakładne awto je prózdne, prjedy hać su wšitcy něšto dóstali. Nas z Němskeje hrjeba swědomje, bychmy dyrbjeli lěpje rozdźělować, zo by za wšěch dosahało. Ach što, wotkiwnje lon, njemóžemy tak a tak cytu Rumunsku zastarać.

Zerđžemy so z někotrymi wjesnjanimi mjez štyrjomi zhruba natwarjenymi scěnamy. Z nich ma cyrkej nastać. Wjesnjenjo ju sami twarja, ale pobrachuje na wšěm. Čehodla, tak w nas rebeluje, twarice sej cyrkej? Starajće so tola najprjedy wo polěpšenje swojeho žiwjenja.

Ale hnydom na to so sami wuswarimy: Što mamy prawo tak sudzić? Wjesnjenjo wopruja swoje poslednje za tutón twar. Nihtó jim to nanuzowa! njeje. Za tutej cyrkwu žedža bóle hać za polěpšenjom swójskeho domčka. Kak sylna je w tutych ludžoch žiwa wěra, nadžija a lubosć!

Při hranicy

Na wrócojězbje mamy zaso doľho při rumunsko-madžarskej hranicy čakać. Bě-rokratija džěta pomaľku. Hranicarjo su tu kralojo a rozumja swoju móc nad ludžimi wukoštować. Maš so bjez morkotanja podwolić, jeli njechaš hišće wjac hodžin čakać dyrbjěć.

Damy so do rozmoľwy z wobsadkami wjacorych wulkotransporterow, na kotrychž je w jendželšćinje napisane: Humanitarna pomoc turkowskeho čerwjeneho křiža za Bosnisku-Hercegowinu. Mužojo swarja: Štyrnaće hodžin tu hižo steja, a Mađarska jich do kraja njepušći, chibazo 15 tysac dolarow zapłaća. Cyty džeň hižo so horco telefonuje mjez Istanbulom, Genfom a Budapestom – dotal bjez wuspěcha. Mađarajo drje su hižo lěto 1956 zabyli, jako woni pomoc trjebachu, měni jedyn muž. Dwě njeđzeli smy hižo po puću, a nětko to, doda tamny. Hi-

Wšudže wokolo nas: džěci, džěci

naši puć nimamy hać přez Madžarsku, nam nawoda rozkladže, a tón je hišće strašny dosć. Před dwěmaj njedzelomaj zatřěllichu w Bosniskej mojeho přečela, kiž bě tam z podobnym transportom po puću. Jeli w přichodnych hodžinach dowolnosť za dalejšbu njedōndže, skazamy medije a wotsypnjemy wšo, štož mamy, tu na hranicu. Njeh so Madžarska před cytym swětom blamuje.

Kelko haćidłow a běrokratskich zadžewkow maja ludžo přewinyc, kiž su zwólniwi druhim pomhać!

Pōdla nas steji wulki swinjacny transporter: pjeć etažow polne swini. Transporter přiřdže z Rumunskeje. Nastroženi wuhladamy awtowe čislo: Je to němske awto z Lipska!

My wozymy žiwidlowe pakety z Němskeje do Rumunskeje a w samsnym času woža so tony mjaso z Rumunskeje do Němskeje!

Kajka to logika?!

Naš jenički trōšt je, zo to, štož smy do Rumunskeje posrědkowali, so njehodži jeničce po kilogramach a hriwnach wotličić.

T.M.

Lutki a stary Swat

Žnjenski čas bě so minyt, a žito, kiž bě přjedy hišće w popach na polu stało, ležeše skladowane w brōžnjach. Šćerlišća běchu hižo zworane, jenož te žiwnošćerja Swata z Čiska dyrbjachu so hišće podworać. Wón bě stary, jeho žena před lětom na Božu prawdu wotešta, džěci, kiž mōhli jeho w starobje podpěrać, njeměješe, a drjenjo a čežke mysle přescěhowachu jeho wodnjo a w nocy. Dokelž bě swědomity ratar, počezowachu jeho njepodworane pola jara. Hižo wjele dnjow přemyslowaše stary wo swojim hubjenstwje a hakle pozdže w nocy namaka spar.

W tym času šuskotachu lutki w pisanych kabačikach a w kožuowych čapkach po wsy. Pola Swata a we wjele druhich statokach poča so w konjencach a brjōžnjach hibać. Po chwili jědžeše wóz po wozu ze wsy, konje mējachu podkowy ze lapami wobwite, a tež kolesa běchu wobwite. Hač do ranja podworachu wjacore zaprahi stareho Swatowe pola. Přichodny dzeń rano džiwachu so wšitcy na podworane pola. Hdyž pak potom přepočene konje w konjencach widžachu, bu jim jasne, što bě so stało. Stary Swat wjeseleše so při wšěch bolosćach jara. Před lětami bě maleho lutka pod powalnym štomom wučahnýt a jemu tak žiwjenje wuchował. Nětkole bě so tutón ludžik na swoje wašnje podžakował.

Nawječor džěše stary Swat k Bjezdankec hatej. Tam bě mała holina, wokoło kotrejež stejachu brězy a chōjny, kiž běchu wot wětřika stulene, ze šěrokimi halzami. Zemja bě z wrjosom a mochoch porosćena, a tu schadžowachu so lutki. Stary Swat položi na tute městno rub

Hrodžišćanski pomocny transport při rumunsko-madžarskej hranicy

a staji na njōn wulki hornic z jahtami, kiž lutki smjerćerady jědzachu.

Po tym zo bě sej trubku zažehlił, započa přemyslować a skōnčnje sej wusny. Hdyž wo polnocy wotući, rejowachu lutki wokoło wohnja a spěwachu. Woni chwalaču jeho mjeno a jeho w mloce jahty.

Hdyž switaše, běchu so lutki zhubili. Stary Swat wza prózdny hornic a džěše wjesoly domoj.

Tutu powěsć mi powědaše před polsta lětami naša wowka. Hač dotal njejsym ju nihdže napisanu namakał a tuž sym ju podał.

Jan Kašpor

Serbski wječor na Michalskej farje

Dalši hōdny přednošk wo Israelu poskići so wopytowarjam dnja 21.9. na Michalskej farje. Z pomocu swětłowobrazow rěčeše br. Handrij Wirth z Njeswaćidła wo svojich začišćach a dožiwjenjach na pućowanju po swjatym kraju. Derje bě přednošk rozjadował do třoch džěłow: Na pućach Jezusa, stawizny Israela a tragika israelskeho luda.

Je drje z wosebitym dožiwjenjom za kōždeho křescana, směć jōnu přebywać w kraju a na městnach Jezusoweho skutkowanja. Mjena kaž Bethlehem, Jerusalem, Genecaretski jězor, hora zbōžnochwalenjow, Tiberias, Wolijowa hora, Golgata zblizi nam přednošowar z wobrazami a je wudospōlni z wujimkami přislušnych bibliskich tekstow. K wšelakim pak doda tež swōjske mysle. Tak njebě templ stareho Jerusalema jeno Boži dom, ale wulka z murju wobdata přestrěň, kiž bě ze swojimi twarami do wšelkich wjedowodow džělena, a přistup bě kruće rjadowany. Zbytk něhdyšeho templa je džzensnišim Židam wosebje drohotna „murja žalosćenja“.

A snano by džzensniši putnikowar ze srjedźneje Europy na městnje Jezusoweho naroda a křižowanja město pyšneju a drohotnje wuhotowaneju cyrkwow radšo widzał přitulnu, chudu Bethlehemsku hrōdžičku a na Golgaće skerje nadešoł trašace a njesmilne wotprawjeniščo tehdyšeho časa.

Stawizny Israela a tragika židowskeho ludu su wusko mjez sobu splećene. Přičiny džzensnišeho njeměra w kraju drje maja swoje korjenje, kiž sahaja wrōčo do bibliskeho časa. Wěmy drje, zo ma zhromadne žiwjenje mjez wšelakimi ludami a rozdžělnymi nabožinami w jednym kraju swoje problemy. Při tym drje žana stro na njeje bjez zmylkwow.

Zajimcam, kiž chcedža so hlubšo z prašenjemi kraja zaběrać, poskići přednošowar nimo toho načasnu literaturu wěc-wustojnych awtorow k čitanju.

Tak bě to dosć poradženy wječor, kiž je zawěsće swěrných wopytowarjow k dalšemu rozmyslowanju pohnuł.

Přednošowarjej pak sluša wulki džak za njemału prócu.

A. Grofa

Hišće jōnu:

125 lět diakonija w Sakskej

W septemberskim čisle PB je so na tutu rōčnicu spominalo. Zabyto je pak so při tym mjenować wōtca sakskeje diakonije. Běše to Hodžijiski farar Jaroměr Hendrich Imiš. 26. awgusta 1867 založi wón „Provincionalny wuběrk za nutřkowne misionstwo w sakskej Łužicy“, kotryž běše přěni swojeho raza w tehdyšim kralestwje. Na jeho pohnuwanje zeřdžechu so 30. septembra wosom muži w Drježdžanach, zo bychu založili „Wuběrk za nutřkowne misionstwo ewangelsko-lutherskeje cyrkwyje w kralestwje Sakska“. Za-

měr tutoho towarstwa běše, poradźuju a pomhajo za zaměry nutřkowneho missionstwa w Sakskej skutkować.

Na 125lětnu wobstaću tutoho towarstwa je so lětsa spominało. Znajmjeńša my ewangelscy Serbja njechamy při tym zabyć zaslužby svojich fararjow, wosebje Hendricha Imiša, při zwoprawdženju křesćanskeje lubosće w našej domiznje.

Jan Malink

Změje časnik hlós?

W oktoberskim wudaću smy wozjewili po podaću powołanskeho dźiwadla terminy za předstajenje tuteje serbskeje inscenacije. Nětko su so nam dalše terminy za nowember podali, a hdyž přirunowachmy je z přěnimy, ani jedyn termin hižo njetrejchi. Chce nas a přihladowarstwo Němsko-serbske dźiwadlo k norje měć?

To so praša redakcija

Předstajenja su:

– w Delnim Wujezdze, dnja 1.11., w 19.00 hodź.

– w Sulšecach, dnja 10.11., w 20.00 hodź.

– w Haslowje, dnja 14.11., w 19.30 hodź.

– w Radworju, dnja 20.11., w 19.30 hodź.

– w Njebjelčicach, dnja 27.11., w 19.30 hodź.

POWĚŚĆE

Budyšin. Kaž kaž lěto tak přeprosny tež lětsa žónska služba Budyskeho cyrkwinskeho wobwoda za 29. septembra do Budyskeje Michalskeje cyrkwyje na kublanski dzeń žonow, a wjace hač 70 žonow běchu přeprošenje scěhowali. Po zwučenyj wašnju započachmy z Božej službu, na kotrejž na jandželow myslachmy, je wšak 29.9. swjedzeń arcyjandžela Michała a wšitkich jandželow. Farar Duntsch wukładowaše na předowanju epistolu dnja (Zjewjenje Jana 12,7–12). Po kemšach spěwachmy z kantorom Galenkampom někotre krótsje spěwy. Tema dnja, kotrejž so potom wěnowachmy, bě bibliska stawizna wo Mari a Marće. Fararka Roscherowa, kotraž běše z Rothenburga pola Bremana k nam přijěła, nam wobě bliše předstaji. Wězo smy tež zhromadnje wobjedowali a kofej pili. Wšitkim drje je so tutón dzeń jara lubil. Wjeselimo so hižo na klětuši kublanski dzeń žonow.

Bukeyc. Z wulkim přewodženjom smy so tu w cyrkwi srjedu, 16. septembra, rozžohnowali wot našeho wjesnjana Pawoła Grojlichy. Přišli běchu zastupjerjo serbskeho zjawneho žiwjenja a mnozy swěrnicy ewangelscy a katolscy Serbja. Žarowansku swjatočnosť měješe Hrodzišćanski farar Jan Malink a to – dokelž běchu nimale wšitcy přewodzerjo Ser-

bja – nimale ryzy serbsku. Farar Malink wuzběhny w swojim předowanju wulku lubosć njebočićkeho, kotruž je tutón čas žiwjenja wopokazał swojej swójbje, serbskemu čišćanemu slowu a serbstwu docyła. Chór serbskeho gymnazija wopokaza z dwěmaj spěwomaj zemřětemu jako spěchowarjej serbskeho šulstwa swoju česćownosć. Na poslednje Božemje zaspěwachu wšitcy serbsku hymnu.

Pawoł Grojlich njeje jara w serbskim ewangelskim žiwjenju wustupował – a tola smy wjele z nim zhubili. W poslednich lětach so wón prawidlownje na serbskich kemšach w Bukeycach wobdželeše. Za bjesadu po nich měješe stajnje přinošk přihotowany. W svojich knihach zawostaji wón nam žiwy wobraz poměrów w serbskich ewangeliskich wsach wuchodnje Budyšina.

Před krótkim hakle smy móhli čitać počesćowace slowa Pawoła Grojlichy za njeboh Bukeyčanskeho fararja Lazara. Nětk je wón sam tak spěšnje za nim šoł. Wulke wosobiny Bukeyčanskeho serbstwa so pominu. Dorosta njeje. Doba něhdy sławnych serbskich Bukeyc so dokónčuje.

Hrodzišćo. Lětsa při žnjowodžaknym swjedženju mějachmy w našej cyrkwi přěni króć jenož mało plodow nazběraonych. Za mnohich bě to zrudny napohlad porno bohatym darom zaštych lět.

Přičina je jednoraz: Naš kraj je přebohaty. Wosada njemóžeše žanoho woteběrarja za centnarje hewak darjenych plodow namakać. Džensa je tuńšo kupić sad w konserwach hač darjene plody předžělać.

Hrodzišćo. W septembru poby druhi króć pomocny transport z Hrodzišćanskeje wosady w Rumunskej. Kaž přěni raz – lětsa swjatki – dowjezechu so předewšěm zaso žiwidła a drasty do pomocy potrjebnych rumunskich křesćanskich wosadow. Nakładne awto typy W 60 z připowěšakom bě zaso darmo přewostajila agrarna gmbh Přiwóciy/Budyšink.

Hač budu so pomocne transporty z našeje wosady klětu zaso wospjetować, njeje wěste, přetož žadaja sej wjele woporow. Běrokratiske přehoty, tydžer do wola za sobujěducych a strapacy dotheje jězby – to su hlowne faktory, kotrež prawidlownym jězbum zadžewaja.

Hrodzišćo. Tuchwilu džěta so na wonkownym ponowjenju našeje cyrkwyje. Wobnowjenje wěže bě so loni nazymu stało. Nětko ma so tež cyly zbytny twar nowy wobmjetać a wobarbić, lijawy maja so wobnowić, a třěcha ma so wuporjedźeć.

Wotpohladane je tež zatwar noweho moderneho tepjenja do cyrkwyje. Dotalne žada sej wjele džěta, a wulki cyrkwinski rum jenož snadnje wutepi.

Jeli so wšo radzi, maja džěta hišće lětsa dokónčene być.

Malešecy. Sobotu, 26. septembra, zetkach so na našej farje Serbja z Malešecy a z wokoliny. Zhromadnje sluchachmy na wukładowanje bibliskeho slowa z Jer. 42,3: „Najemnu sćinu wón njedolemi a žehliwy sužoh wón njewuhasnje“, a rozmołwjachmy so wo tym, što to za nas džensa rěka. Po tym wupichmy šalku kofeja a rěčachmy wo problemach cyrkwyje a serbstwa. Chcemy so bórže zaso na serbsku bjesadu na Malešanskej farje zetkać.

Poršicy/Budyšink. Z lětušeho 1. septembra je po dlěšej wakancy našu wosadu přewzał młody duchowny. Knjez Sureck pochadza z Lipska. Dotal je wón fararski wikar, k fararjej ordinowany budže wón w decembru. Knjez Sureck bydli ze swojej swójbu nachwilnje w Budyšinku, doniž njebudže Prošiska fara přetwarjena a wobnowjena.

Přejemy młodemu fararjej Bože žohnowanje do jeho zastojnstwa. Njech so jemu a jeho swójbje w našej Hornjej Łužicy lubi.

Naš dotalny farar, knjez Pöttsch, je so ze swojej mandželskej na wuměnk na Budyšinku faru podať.

Přeprošujemy

1.11. – 20. nježdela po Swjatej Trojicy
10.00 hodź. kemše z Božim wotkazanjom w Budyšinje w Michalskej (Albert) w samsnym času Boža služba za džěci 10.00 hodź. kemše z Božim wotkazanjom w Rakecach (Feustel) 13.30 hodź. kemše w Budestecach (Albert)

8.11. – Dopředposlednja nježdela w cyrkwiskim léće
11.45 hodź. nutrnosć w rozhłosu
10.00 hodź. kemše w Hrodzišću (Malink)

15.11. – Předposlednja nježdela w cyrkwiskim léće
8.30 hodź. kemše w Minakale (Feustel)
8.30 hodź. kemše z Božim wotkazanjom w Poršicach (Malink)

22.11. – Poslednja nježdela w cyrkwiskim léće
11.45 hodź. nutrnosć w rozhłosu

28.11. – sobota
14.30 hodź. wosadne popołdno w Hućinje

6.12. – 2. nježdela w adwence
10.00 hodź. kemše w Budyšinje w Michalskej (Albert)
w samsnym času Boža služba za džěci 13.30 hodź. kemše z Božim wotkazanjom w Budestecach (Albert)

Pomhaj Boh, časopis ewangelskich Serbow. Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. – Ludowe nakładnistwo Domowina, Budyšin, Sukelnska 27. Redaktor a skazanski: sup. Siegfried Albert, Serbski kěrchow, 8600 Budyšin, tel. 4 22 01. – Čišć: Serbska čišćernja – t. z w. r. – w z. w Budyšinje. – Wuchadza jonkróć za měsac. Plišnoski a dary na konto: Sorbische evangelische Superintendentur Bautzen, Sp. Bautzen 30 000 110. – BLZ 850 549 62